

Стилиянъ Чилинтировъ

Храна за душата и за тѣлото

(Легенда изъ живота на св. Климента)

Свети Климентъ стана преди слънце, напусна манастирската ограда и пое по тѣсната пжтека. Отъпкана при главната порта, пжтеката постепенно тѣнѣше въ буйната трева наоколо, кривулѣше край камънацитѣ и се губѣше въ гората. Откакъ създаде манастира, въ който свети Климентъ събра младежи отъ всичкитѣ кжтове на българската земя, за да подготви отъ тѣхъ учители и свещеници за народа, никой не бѣше минавалъ по тая пжтека. Всички знаяха, че тя е на тѣхния святъ учителъ, и че тѣ не сж достойни да сложатъ кракъ тамъ, гдето той бѣше стжпилъ. Събираха се само предъ портата да изчакатъ на открито изгрѣва на слънцето, както своя учителъ, завършилъ утринната си разходка. И тѣ не веднажъ се любуваха на високия му строенъ станъ, който, огрѣнъ отъ първитѣ лжчи на изгрѣващото слънце, сякашъ плуваше въ море отъ свѣтила. Понѣкога имъ се струваше, че тия лжчи и тая свѣтина не идатъ отъвнъ, а се отдѣлятъ отъ него, пилѣятъ се наоколо и освѣтляватъ земята за всѣко Боже създание; освѣтлява и тѣхния пжтъ по тая земя, по който тѣ ще тръгнатъ, за да учатъ помалкитѣ си братя съ словото на Божията премдрость.